

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 253/2018-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 20. júna 2018 predbežne prerokoval sťažnosti [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžo 334/2015 z 25. januára 2017 a sp. zn. 3 Sžo 190/2015 z 22. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 21. apríla 2017 a 29. mája 2017 doručené sťažnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžo 334/2015 z 25. januára 2017 (ďalej aj

„rozsudok č.1“) a sp. zn. 3 Sžo 190/2015 z 22. februára 2017 (ďalej aj „rozsudok č. 2“, spolu aj „napadnuté rozsudky“).

2. Plénum ústavného súdu vzhľadom na právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností, ako aj totožnosti v osobe sťažovateľky a v predmete rozhodovania najvyššieho súdu v záujme hospodárnosti konania podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku rozhodol uznesením sp. zn. PLs. 16/2017 zo 14. júna 2017, že sťažnosti sťažovateľky spojil na spoločné konanie.

3. Z prvej doručenej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že najvyšší súd rozsudkom č. 1 na základe odvolania sťažovateľky zmenil rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 5 S 248/2012 z 31. marca 2015 tak, že jej žalobu zamietol. Sťažovateľka sa žalobou domáhala v správnom súdnictve prieskumu zákonnosti personálneho rozkazu riaditeľky Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. 76 z 31. januára 2012 (ďalej len „personálny rozkaz č. 76“), ktorým bola odvolaná z doterajšej funkcie vyšetrovateľky Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach (ďalej len „okresné riaditeľstvo“), služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru, odboru kriminálnej polície, IV. oddelenia ekonomickej kriminality a k 31. januáru 2012 prevedená na okresné riaditeľstvo, služobný úrad Krajského riaditeľstva Policajného zboru.

4. Z neskôr doručenej sťažnosti vedenej pod sp. zn. Rvp 988/2017 vyplýva, že najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 3 Sžo 190/2015 z 22. februára 2017 na základe odvolania sťažovateľky potvrdil rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 S 147/2012 z 26. marca 2015, ktorým jej žalobu zamietol. Sťažovateľka sa žalobou domáhala v správnom súdnictve prieskumu zákonnosti personálneho rozkazu riaditeľky okresného riaditeľstva č. 55 z 31. januára 2012 (ďalej len „personálny rozkaz č. 55“), ktorým bola od 1. februára 2012 ustanovená do funkcie starší referent poverený policajt okresného riaditeľstva, obvodného oddelenia Policajného zboru Košice-Juh, služobného úradu Krajského riaditeľstva Policajného zboru, odboru poriadkovej polície. V odôvodnení

sťažnosti sťažovateľka argumentovala, že ustanoveniu do predmetnej funkcie predchádzalo odvolanie z jej doterajšej funkcie na základe personálneho rozkazu č. 76 z 31. januára 2012, ktorý bol preskúmaný prostredníctvom inštitútu správneho súdnictva.

5. Sťažovateľka v skôr doručenej sťažnosti atakuje právne závery, na ktorých stojí napadnutý rozsudok najvyššieho súdu č. 1, a tvrdí, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu č. 1 porušuje jej označené práva. Argumentuje tým, že účinky personálneho rozkazu č. 76 nemohli nastať skôr než jeho doručením sťažovateľke 1. februára 2012, teda nemohla byť retroaktívne odvolaná z funkcie a následne ustanovená do inej funkcie na inom oddelení. Ďalej tiež argumentuje tým, že pred vydaním personálneho rozkazu č. 76 jej nebola daná možnosť vyjadriť sa k zamýšľanej a realizovanej zmene v jej služobnom pomere. Správnym orgánom tiež vyčíta, že nebola prevedená na inú voľnú funkciu zodpovedajúcu jej vzdelaniu a praxi. Sťažovateľka tvrdí, že žalobou napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je nezákonné a najvyšší súd jej neposkytol súdnu ochranu v predpokladanej kvalite.

6. Sťažovateľka v neskôr doručenej sťažnosti ústavnému súdu 29. mája 2017 atakuje právne závery, na ktorých stojí napadnutý rozsudok najvyššieho súdu č. 2, a tvrdí, že napadnutým rozsudok najvyššieho súdu č. 2 taktiež došlo k porušeniu jej označených práv. Argumentuje tým, že personálny rozkaz č. 55, ktorým bola ustanovená do funkcie staršieho referenta – povereného policajta Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice-Juh, jej bol vyhlásený v čase, keď podľa jej názoru bola ešte zaradená v doterajšej funkcii (pozri bod 5 odôvodnenia tohto rozhodnutia). Ďalej tiež namieta, že personálny rozkaz č. 55 je prejavom svojvôle a zneužitím oprávnenia zo strany nadriadeného, pretože pred správnym orgánom označila voľné miesta vyšetrovateľov, na ktoré by so zreteľom na splňanie kvalifikačných predpokladov mohla byť ustanovená, pričom obsadené boli inými osobami bez toho, aby splňali kvalifikačné predpoklady. Z uvedených dôvodov je sťažovateľka presvedčená o tom, že aj napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu č. 2 došlo k neprípustnému zásahu do jej označených práv.

7. Sťažovateľka na základe uvedenej argumentácie ústavnému súdu navrhla, aby po prijatí jej sťažností na ďalšie konanie rozhodol nálezmi, ktorými vysloví porušenie jej

označených práv napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu, napadnuté rozsudky najvyššieho súdu zruší a veci mu vráti na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov konania.

II.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

10. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

11. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

12. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

13. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

14. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný

súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

15. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, z ktorej vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

16. Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

17. Pokiaľ ide o namietané porušenie práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručenú čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd pripomína svoj pravidelne judikovaný právny názor, že tohto práva sa možno domáhať v súlade s čl. 51 ods. 1 (v spojení s čl. 46 ods. 4) ústavy len v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy vykonávajú (napr. II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03).

18. Ústavný súd najprv pristúpil k preskúmaniu napadnutého rozsudku najvyššieho súdu č. 1 z hľadiska jeho ústavnej udržateľnosti v rámci námietok sťažovateľky, ktorá

predovšetkým namietala nesprávne vyhodnotenie účinkov personálneho rozkazu č. 76, ako aj nemožnosť vyjadriť sa k zamýšľanej a realizovanej zmene v jej služobnom pomere.

19. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu č. 1 konštatuje, že sťažnosť sťažovateľky je zjavne neopodstatnená. Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho napadnutého rozhodnutia uviedol:

«Z administratívneho spisu žalovaného vyplýva, že personálnym rozkazom ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012 vydaným na zabezpečenie kvalitnejšieho a efektívnejšieho výkonu služby na sekciách a útvaroch Ministerstva vnútra SR a Policajného zboru boli od 01.02.2012 vykonané organizačné a systemizačné zmeny v tabuľke zloženia a počtov, okrem iného aj v rámci útvarov v pôsobnosti KR PZ v Košiciach. Uvedeným personálnym rozkazom bolo zrušené 4. Oddelenie ekonomickej kriminality odboru kriminálnej polície OR PZ v Košiciach pričom konkrétne miesto funkcie, na ktorej bola žalobkyňa zaradená (ID 15138 - vyšetrovateľ) bolo presystemizované na Obvodné oddelenie PZ Košice Západ odboru poriadkovej polície OR PZ v Košiciach na funkciu referent s územnou a objektovou zodpovednosťou. Z uvedeného je zrejmé, že išlo o organizačnú zmenu, v rámci ktorej sa zrušila doterajšia funkcia žalobkyne (vyšetrovateľ 4. oddelenia ekonomickej kriminality odboru kriminálnej polície OR IV \ Košiciach) a vytvorila sa nová funkcia s inou náplňou činnosti Napriek tomu, že zrušená funkcia žalobkyne bola presystemizovaná, bola žalobkyňi pri osobnom pohovore so zástupcom riaditeľa odboru kriminálnej polície OR PZ \ Košiciach konanom dňa 31.01.2012 ponúknutá možnosť služobného zaradenia vo funkcii starší referent - poverený policajt 00 PZ Košice –Juh, s čím žalobkyňa vyslovila súhlas.

Vzhľadom na uvedené vydala riaditeľka Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach personálny rozkaz č. 76 zo dňa 31.01.2012, ako prvostupňový správny orgán, ktorým \ čl. 8 podľa § 35 ods. 1 písm. a) zákona č. 73/1908 Z.z. dňom 31.01.2012 odvolala žalobkyňu z doterajšej funkcie vyšetrovateľa 4. oddelenia ekonomickej kriminality odboru kriminálnej polície OR PZ \ Košiciach a dňom 01.02.2012 previedla na OR PZ v Košiciach, služobného úradu KR PZ v Košiciach stým, že jej ustanovenie do funkcie dňom 01.02.2012 vykoná riaditeľ OR PZ .v Košiciach, / dôvodu organizačných zmien bolo prevedenie žalobkyne na inú funkciu v súlade s § 225 ods. 2 písm. b) zákona č. 73 1998 Z. z. vopred prerokované s príslušným odborovým orgánom. ZO O/P č. 10 - 03 Košice.

Na odvolanie žalobkyne proti čl. 8 personálneho rozkazu č. 76 zo dňa 31.01.2012 žalovaný rozhodnutím č. SLV-PS-PK-55'2012 zo dňa 21.05.2012 podľa čl. 243 ods. 4 zákona č. 73 1998 Z. z. rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu v čl. 8 potvrdil a odvolanie zamietol.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že z personálneho rozkazu riaditeľky Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach č. 76 zo dňa 31.01.2012 i z napadnutého rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že odvolanie žalobkyne z funkcie a jej ustanovenie do inej funkcie sa uskutočnilo / dôvodu organizačných zmien, ktoré sa realizovali personálnym rozkazom ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012. a teda základom pre personálny rozkaz riaditeľky KR PZ v Košiciach je jednoznačne personálny rozkaz ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012. Ide o vnútorný predpis, ktorý je osobitným prípadom normatívnych právnych aktov nesmerujúcich voči subjektom stojacim mimo systému vzťahov organizačnej nadriadenosti a podriadenosti vo verejnej správe. Smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou vo vzťahu k správne orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal. Jedná sa o abstraktné formy vnútornej činnosti verejnej správy s povahou interných normatívnych aktov. Od normatívnych právnych aktov, ktoré majú vonkajšie právne účinky, sa vnútorné predpisy odlišujú najmä tým, že ich právne účinky smerujú výlučne voči služobne podriadeným subjektom, i keď individuálne nešpecifikovaným a v tomto zmysle sú aktmi internými. Vzhľadom k tomu, že nemajú všeobecnú záväznosť, nie sú prameňmi práva, ale su pre ich adresátov záväzné a nesmú byť v rozpore so zákonmi. Personálny rozkaz ministra vnútra preto nemá povahu všeobecne záväzného právneho predpisu (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. I Sžo/264/2009 zo dňa 05.04.2011).

V danom prípade má personálny rozkaz riaditeľky KR P7 v Košiciach charakter deklaratórneho právneho aktu, ktorým sa účastníkovi konania formálne vyhlasuje právny stav, ktorý fakticky nastal vykonanými organizačnými a systematizačnými zmenami v štruktúre KR PZ v Košiciach, na základe personálneho rozkazu ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012. Skutočnosť, že personálny rozkaz riaditeľky KR PZ v Košiciach je zo dňa 31.01.2012. a oznámený bol žalobkyňi dňa 01.02.2012. tak nemá vplyv na právoplatnosť a vykonateľnosť daného personálneho rozkazu. Z uvedeného dôvodu sa preto odvolací súd sa nestotožnil s názorom krajského súdu. podľa ktorého zo strany

žalovaného došlo k pochybeniu a dopustil sa retroaktivity vo vzťahu k žalobkyni svojim postupom pri vydávaní personálneho rozkazu.

Odvolací súd sa nestotožnil ani so záverom krajského súdu, že sa žalovaný nevysporiadal s námietskou žalobkyne týkajúcej sa neskúmania existencie voľných funkcií zodpovedajúcich pôvodnému funkčnému zaradeniu žalobkyne. V súvislosti s touto námietskou odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu SR II. US 515/2016-19 zo dňa 23.06.2016. podľa ktorého „V súvislosti s touto námietskou ústavný súd poukazuje na § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, podľa ktorého sa policajt v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste vikomt štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže nad ulej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia. Rešpektujúc citovaný text § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, ústavný súd akceptuje ako ústavne konformný právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého príslušné ustanovenia policajného zákona je potrebné vykladať s ohľadom na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru, keďže právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromno-právneho pomeru, ide o špecifickom štátno-zamestnaneckom pomere verejného pravo, ktorého právna úprava má formu kódexu. Vzhľadom na citované ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný záver najvyššieho súdu, v zmysle ktorého sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje a od riadiacich pracovníkov polície nemožno vyžadovať, aby preukazovali a dokladovali splnenie podmienky nemožnosti prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej funkcie, ktorá bola zrušená. Keďže policajný zbor je vojensky organizovaný zbor, je to nadriadený, ktorý je oprávnený posúdiť v rámci organizačných zmien v prípade zrušenia doterajšej funkcie príslušníka Policajného zboru, potrebu zaradenia príslušníka na konkrétnu funkciu na konkrétnom mieste v závislosti od potrieb Policajného zboru. Z uvedených dôvodov ústavný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.“

Vzhľadom na uvedené je podľa názoru najvyššieho sudu v tomto kontexte potrebné posudzovať i určenie ďalšieho pracovného zaradenia policajta. Najvyšší súd SR v rozsudku sp. zn. 3Sžo/40/2013 zo dňa 20.08.2014 uviedol, že „Objektívne nie je možné aplikovať princípy z inštitútu prevedenia na inú prácu z pracovnoprávných vzťahov. Policajný zbor je vojensky organizovaný zbor. V súlade s princípom dobrej verejnej správy vo vojensky organizovaných zboroch sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje. Zaradenie procesných postupov, ktoré by vyžadovali, aby riadiaci pracovníci polície preukazovali a dokladovali (v zmysle správneho konania) splnenie podmienky nemožnosť prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej zrušenej funkcie je proti samotnej podstate služobnej prísahy policajta, kde policajt sľubuje, že bude disciplinovaný, t.j. že sa podriadi potrebám policajného zboru na jeho zaradenie.“

Odvolaací súd k veci dodáva, že ust. § 33 ods. 1 zákona č. 73/1088 Z. z. uvádza, že sa policajt ustanoví do voľnej funkcie a nie napr. do adekvátnej funkcie, t st. § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. zároveň nezakladá zákonnú povinnosť nadriadeného skúmať, či sú voľné iné funkcie.

Vzhľadom na uvedené je podľa názoru odvolacieho súdu nepochybné, že prevedenie žalobkyne na inú funkciu bolo vynútené nemožnosťou ďalšieho vykonávania doterajšej funkcie, pretože táto funkcia bola v dôsledku organizačných zmien zrušená. Rovnako je nepochybné, že personálne opatrenie č. 76 zo dňa 31.01.2012 je realizáciou zámeru organizačných a systemizačných zmien v rámci štruktúry KR PZ v Košiciach na skvalitnenie a zefektívnenie výkonu služby, na základe personálneho rozkazu ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012. Z uvedených dôvodov je tak prevedenie žalobkyne na inú funkciu, s ktorou aj súhlasila, realizované personálnym rozkazom č. 76 zo dňa 31.01.2012 v spojení s napadnutým rozhodnutím žalovaného, v súlade s § 35 ods. 1 písm. a) zákona . 73/1998 Z. z. pri dodržaní postupu podľa § 35 ods. 9 a § 225 ods. 2 písm. b) zákona č. 73/1998 Z. z.

S poukazom na uvedené dospel najvyšší súd k záveru, že rozhodnutie žalovaného a aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu sú v súlade so zákonom, a preto podľa § 220 O. s. p. napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol.»

20. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd dal odpovede na všetky relevantné námietky sťažovateľky v rozsahu, ktorý postačuje pre záver, že najvyšší súd sa v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku č. 1 ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými rozhodnými skutočnosťami dôležitými pre rozhodnutie vo veci a tie aj náležite logicky odôvodnil. Pokiaľ ide o námietku sťažovateľky, že personálny rozkaz je účinný až vyhlásením dotknutej osoby, teda jeho konštitutívne účinky nastali až jeho vyhlásením, ústavný súd vzhľadom na okolnosti prípadu konštatuje, že v dôsledku personálneho rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 17 z 27. januára 2012 jej funkcia spolu s oddelením objektívne zanikla k 31. januáru 2012, preto personálnemu rozkazu č. 76 v okolnostiach veci mohli byť pripísané už len deklaratórne účinky tak, ako to konštatoval aj najvyšší súd v odôvodnení svojho rozhodnutia. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že k nemožnosti doručenia personálneho rozkazu č. 76 včas došlo z dôvodov na strane sťažovateľky. Pokiaľ ide o možnosť vyjadriť sa k personálnemu rozkazu č. 76, vzhľadom na charakter služobného pomeru a dôvodov, na základe ktorých došlo k jeho vydaniu (zrušenia oddelenia ako takého), táto skutočnosť nemohla relevantne ovplyvniť zákonnosť, resp. ústavnú udržateľnosť tohto personálneho rozkazu. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zo strany žalovaného bola dodržaná požiadavka prerokovať preloženie pred príslušnými odborovými orgánmi vopred, ktoré sú primárne zriadené práve na ochranu práv a oprávnených záujmov policajtov.

21. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok najvyššieho súdu č. 2, sťažovateľka namietala porušenie svojich označených práv, ktoré argumentačne oprela o ňou tvrdenú skutočnosť, že v ten istý deň, 1. februára 2012, jej bol vyhlásený personálny rozkaz č. 76, ako aj personálny rozkaz č. 55. Obe uvedené rozkazy jej teda boli vyhlásené v rovnaký deň, čím malo dôjsť k situácii, že bola v rovnaký deň v dvoch funkciách, čo je neprípustné. Zároveň tiež namietala zneužitie oprávnenia nadriadeného, ktorý podľa jej názoru nerešpektoval pri jej zaradení jej kvalifikáciu a prax a do funkcií, kam by mohol zaradiť sťažovateľku, ustanovil iných, ktorí nespĺňali kvalifikačné predpoklady.

22. K uvedeným výhradám sťažovateľky najvyšší súd v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku č. 2 uviedol:

«K námietke žalobkyne, týkajúcej sa personálneho rozkazu, ktorým bola prevedená na OR PZ s Košiciach a súčasne dňom 31.01.2012 bola podľa § 35 ods. 9 zákona č. 73/1998 L. í. odvolaná z doterajšej funkcie senát odvolacieho súdu uvádza, že v tejto veci Najvyšší súd SR rozhodol dňa 25.01.2017 a vo svojom rozsudku sp. zn. 10Sžo/334/2015 uviedol: „Z personálneho rozkazu riaditeľky Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach č. 76 zo dňa 31.01.2012 i z napadnutého rozhodnutia žalovaného je zrejmé, že odvolanie žalobkyne z funkcie a jej ustanovenie do inej funkcie sa uskutočnilo z dôvodu organizačných zmien, ktoré sa realizovali personálnym rozkazom ministra vnútra č. 17 zo dňa 27.01.2012, a leda základom pre personálny rozkaz riaditeľky KR PZ v Košiciach je jednoznačne personálny rozkaz ministra vnútra č. 17 zo dňa 27. 01. 2012...“

Žalobkyňa taktiež v podanom odvolaní namietala, že až v odvolacom konaní vedenom žalovaným bol zisťovaný počet a štruktúra voľných miest, ktoré boli na OR PZ v Košiciach k dispozícii. O nich a ďalších z nich sa žalobkyňa dozvedela až z rozhodnutia žalovaného a z rozsudku súdu prvého stupňa, v ktorom na str. 12 ods. 3 sú uvedené voľné miesta, ktoré jej neboli ponúknuté. Poukázala, že až, pri ustanovovaní policajta (§ 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z.) sa prihliada na dĺžku odbornej praxe, závery služobného hodnotenia a zdravotný stav policajta. „V prvom rade je potrebné v súvislosti s výkladom ustanovenia 33 zákona č. 73/1998 Z. z. uviesť, že služobný pomer príslušníkov Policajného zboru Slovenskej informačnej služby Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície je svojou povahou inštitútom verejného práva - ide o štátnozamestnanecký právny pomer Takýto právny pomer nevzniká zmluvou, ale mocenským aktom služobného orgánu - rozhodnutím o prijatí do služobného pomeru a po celú dobu svojho trvania sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak typickým pomerom súkromnoprávnym, kde účastníci majú rovnaké postavenie. To sa prejavuje okrem iného aj v právnej úprave týkajúcej sa zmeny služobného pomeru, služobnej disciplíny, skončenia služobného pomeru a nárokov s nim súvisiacich a ďalších prípadov rozhodovania služobných orgánov, ktorá sa vyhýba implementácii zmluvných prvkov (pre služobný pomer cudzorodých) do vzťahov, ktoré sú založené na tuhšej podriadenosti a nadriadenosti subjektov služobného pomeru, pre ktoré je charakteristické jednostranné rozhodovanie zamestnávateľského subjektu o právach a povinnostiach príslušníkov. Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný

charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci. potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvýrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromnoprávného pomeru, ale o špecifickom štátnozamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu. Aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej rozhodovacej praxi formuloval, že z pôsobnosti či 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv sú vylúčené spory zamestnancov štátu, ktorých pracovná náplň pozostáva zo špecifických činnosti verejnej správy v miere, v akej táto správa koná ako držiteľka verejnej moci poverená ochranou všeobecných záujmov štátu alebo orgánov verejnej moci. Pracovníci na týchto miestach majú teda v rukách časť suverénnej moci štátu; ten má tak legitímny záujem vyžadovať od týchto zamestnancov zvláštne puto dôvery a lojality. Zjavný príklad takýchto činnosti predstavujú ozbrojené sily a polícia (Pellegrin proti Francúzsku, rozsudok z 8.12.1999 týkajúci sa sťažnosti č. 28541/95, Frydlander proti Francúzsku, rozsudok z 27. 6. 2000 týkajúci sa sťažnosti č. 30979/96). Vychádzajúc z uvedeného je dôvodné konštatovať, že zákonná úprava služobného pomeru príslušníkov ozbrojených zborov poskytuje príslušníkom v služobnom pomere nižšiu mieru ochrany, než je tomu u zamestnancov v pracovnom pomere resp. umožňuje služobným orgánom operatívnejšie využitie príslušníkov ustanoviť ich na služobné miesto v danom zbore pre plnenie úloh v inej funkcii S poukazom na to je potrebné v súvislosti s výkladom ustanoveniu j 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z. uviesť, že dikcia zákona hovorí o ustanovení do „voľnej funkcie“ a nie do „primeranej“, resp. adekvátnej funkcie. Logickým výkladom citovaného ustanovenia preto dôvodne možno dospieť k záveru, že citované predpoklady sa posudzujú z hľadiska potrieb a požiadaviek pre danú voľnú funkciu, čo nemožno vykladať tak, že v prípade splnenia požadovaných kritérií je automaticky nárokovateľná adekvátna voľná funkcia." z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/50/2011 zo dňa 22.08.2012 www.nsud.sk).

Ústavný súd SR sa taktiež vo svojej rozhodovacej činnosti zaoberal obdobnou námietkou, akú vzniesla žalobkyňa v tomto súdnom konaní. Ohľadom neskúmania existencie voľných funkcií Ústavný súd SR v rozhodnutí sp.zn. II. ÚS 515/2016 zo dňa 23.06.2016 uviedol: „V súvislosti s touto námietkou ústavný súd poukazuje na § 35 ods. 1 pism. a) policajného zákona podľa ktorého sa policajt v služobnom pomere prevedie na inú funkciu v tom istom mieste výkonu štátnej služby, a ak to nie je možné, preloží sa na inú funkciu

do iného miesta výkonu štátnej služby alebo do iného služobného úradu, ak nemôže naďalej vykonávať doterajšiu funkciu, pretože v dôsledku organizačných zmien sa zrušila jeho doterajšia funkcia Rešpektujúc citovaný text § 35 ods. 1 písm. a) policajného zákona, ústavný súd akceptuje ako ústavne konformný právny názor najvyššieho súdu, podľa ktorého príslušné ustanovenia policajného zákona je potrebné vykladať s ohľadom na osobitný charakter služobného pomeru príslušníkov Policajného zboru, keďže „Právna povaha takéhoto služobného pomeru príslušníkov PZ odráža osobitný charakter zamestnávateľa ako primárneho nositeľa verejnej moci, potreba pevného začlenenia policajta do organizmu verejnej moci a účasť na jej výkone, čo zvyrazňuje skutočnosť, že nemožno hovoriť o modifikácii súkromno-právneho pomeru, ale o špecifickom štátno-zamestnaneckom pomere verejného práva, ktorého právna úprava má formu kódexu.“. Vzhľadom na citované ústavný súd považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný záver najvyššieho súdu, v zmysle ktorého sa potreba konkrétneho nasadenia policajta prezumuje a od riadiacich pracovníkov polície nemožno vyžadovať, aby preukazovali a dokladovali splnenie podmienky nemožnosti prevedenia na inú funkciu v mieste výkonu doterajšej funkcie, ktorá bola zrušená. Keďže policajný zbor je vojensky organizovaný zbor, je to nadriadený, ktorý je oprávnený posúdiť v rámci organizačných zmien v prípade zrušenia doterajšej funkcie príslušníka Policajného zboru, potrebu zaradenia príslušníka na konkrétnu funkciu na konkrétnom mieste v závislosti od potrieb Policajného zboru. Z uvedených dôvodov ústavný súd aj túto námietku sťažovateľa vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú.“ Ustanovenie § 33 ods. 1 zákona č. 73/1988 Z.z. uvádza, že sa policajt ustanoví do voľnej funkcie a nie napr. do adekvátnej funkcie. Ustanovenie § 33 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z.z. zároveň nezakladá zákonnú povinnosť nadriadeného skúmať, či sú voľné iné funkcie.

K námietke žalobkyne ohľadom skutočnosti, že jej nebolo umožnené vyjadriť sa k doplnenému dokazovaniu pred vydaním druhostupňového rozhodnutia senát odvolacieho súdu uvádza, že odvolací orgán vykonal dokazovanie ohľadom voľných tabuľkových miest na OR PZ v Košiciach k 31.01.2012. Vzhľadom na vyššie uvedené, a teda, že policajt nemá nárok na ustanovenie do adekvátnej funkcie a ani v prípade splnenia požadovaných kritérií nie je automaticky nárokovateľná adekvátna voľná funkcia by ani prípadné vyjadrenie žalobkyne k vykonanému dokazovaniu nebolo spôsobilé ovplyvniť vydané rozhodnutie.

Skutočnosť, že k obsadeniu voľných miest vyšetrovateľov policajtní, ktorí nespĺňali kvalifikačné predpoklady, tak ako to tvrdí žalobkyňa v podanej žalobe, nemá vplyv na zákonnosť rozhodnutia o ustanovení žalobkyne do konkrétnej funkcie. Žalovaný si v priebehu odvolacieho konania zabezpečil písomné stanovisko k priebehu vykonaného pohovoru s odvolateľkou. Žalovaný správny orgán pochybil, keď žalobkyňu neumožnil, aby sa k predmetnému stanovisku vyjadrila, avšak toto pochybenie samé osebe nespôsobuje nezákonnosť napadnutého rozhodnutia. Žalobkyňa v podanej žalobe uviedla, že jej bola daná možnosť vyjadriť sa pred vydaním rozhodnutia o ustanovení do funkcie, avšak v tom čase bola práceneschopná, pohovor s ňou bol vykonaný na chodbe v obytnom dome, v ktorom býva, pričom uvedené okolnosti nepovažuje za také, ktoré by jej umožňovali využiť svoje práva účastníčky konania. Žalobkyňa mohla s obradom na svoj zdravotný stav odmietnuť uskutočnenie pohovoru na chodbe počas jej práceneschopnosti a požiadať o iný termín vykonania pohovoru.

Žalobkyňa tiež namietala, že prvostupňový súd sa nezaoberal jej námietkou, že z personálneho rozkazu Ministra vnútra SR č. 17 zo dňa 27.01.2012 nevyplýva, žeby vychádzal zo schválenej systemizácie a schválenej organizačnej štruktúry služobných úradov podľa § 5 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z.z. V tejto súvislosti poukázala aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Sž/l 79/03 zo dňa 24.11.2004. V danom prípade však nešlo o príslušníka Policajného zboru a v danej veci nebolo zrejmé, že funkčné miesto, na ktoré bol žalobca zaradený, bolo jedným zo znížených funkčných miest. Personálny rozkaz ministra vnútra SR č. 17 je vnútorný predpis, ktorý je osobitným prípadom normatívnych právnych aktov nesmerujúcich voči subjektom stojacim mimo systému vzťahov organizačnej nadriadenosti a podriadenosti vo verejnej správe. Smeruje len voči subjektom ovládaným organizačnou podriadenosťou vo vzťahu k správneho orgánu, ktorý takýto normatívny akt vydal. Ide o abstraktné formy vnútornej činnosti verejnej správy s povahou interných normatívnych aktov. Ide o interný organizačný akt, od ktorého sa žalovaný a ani prvostupňový administratívny orgán nemohli odchyliť.»

23. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchytil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam

(m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06). Takéto pochybenie v ústavnoprávnom zmysle však ústavný súd v napadnutých rozsudkoch najvyššieho súdu nezistil. Nesúhlas sťažovateľky s obsahom napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu nie je dôkazom o ich neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojim vlastným.

24. Vychádzajúc z oboch citovaných odôvodnení napadnutých rozsudkov najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa námietkami sťažovateľky zaoberal na pomerne rozsiahlom priestore a konzistentne logicky odôvodnil svoje úvahy a závery. Právna argumentácia najvyššieho súdu v rozsudku č. 2 smerovala k záveru, že už na základe personálneho rozkazu Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 17 z 27. januára 2012 bezpochyby došlo k zániku sťažovateľkinej funkcie vyšetrovateľky k 31. januáru 2012, preto ani de facto nemohlo dôjsť k situácii, že sťažovateľka bola jeden deň v dvoch funkciách súčasne. Takisto vzhľadom na charakteristiku a povahu služobného pomeru v ozbrojených zboroch sťažovateľka nemala nárok na adekvátnu funkciu, ako to v citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu č. 2 konštatoval už v inej veci ústavný súd a z obdobného právneho posúdenia problematiky zaujal stanovisko aj Európsky súd pre ľudské práva. Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci nemá dôvod sa odchýliť od týchto názorov, ktoré aj naďalej považuje za legitímne a ústavne udržateľné.

25. Ústavný súd opakovane pripomína, že obsahom označeného základného práva nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97)..

26. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd už v rámci predbežného prerokovania dospel k záveru, že napadnuté rozsudky najvyššieho súdu nesignalizujú známky arbitrárnosti či zjavnej neodôvodnenosti, čo štandardne môže zakladať právomoc ústavného súdu vysloviť po meritórnom prejednaní veci porušenie práv sťažovateľky (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Keďže ústavný súd vylúčil možnosť vyslovenia porušenia označených práv pri prípadnom meritórnom prejednaní sťažnosti, považuje sťažnosti sťažovateľky za zjavne neopodstatnené, preto bolo potrebné ich podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde už pri predbežnom prerokovaní odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. júna 2018